A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2023. június 22.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az Európai Központi Bank (EKB) személyi állománya – Alkalmazási feltételek – Fegyelmi eljárás – Illetékes hatóság – Átruházás – Jogbiztonság – A fegyelmi eljárás elévülése – Az ártatlanság vélelme – Büntetőeljárás – Elferdítés – Hiány”

A C-513/21. P. sz. ügyben,

DI (képviseli: L. Levi ügyvéd)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. augusztus 19-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: F. von Lindeiner, F. Malfrère és M. Van Hoecke, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Wägenbaur Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, P. G. Xuereb, T. von Danwitz (előadó), A. Kumin és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. január 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésében DI az Európai Unió Törvényszéke 2021. június 9-i DI kontra EKB ítéletének (T-514/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:332) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az elutasította az EUMSZ 270. cikken és az Európai Unió Bírósága alapokmányának 50a. cikkén alapuló keresetét, amely keresetet DI egyrészt az Európai Központi Bank (EKB) 2019. május 7-i, fegyelmi okból azonnali hatályú elbocsátásáról szóló határozatának (a továbbiakban: vitatott elbocsátási határozat) és a 2019. június 25-i, az eljárás újbóli megnyitását megtagadó határozatának (a továbbiakban a vitatott elbocsátási határozattal együtt: vitatott határozatok) megsemmisítése, másrészt az állásába történő visszahelyezésének 2019. május 11-i hatályú elrendelése, harmadrészt pedig az e határozatok következtében és a fegyelmi eljárás elhúzódása miatt őt állítólagosan ért nem vagyoni kár megtérítése iránt nyújtotta be.

Jogi háttér

A KBER alapokmánya

2 Az EU-Szerződéshez és az EUM-Szerződéshez csatolt, a Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányáról szóló (4.) jegyzőkönyv (a továbbiakban: a KBER alapokmánya) 12.3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Kormányzótanács eljárási szabályzatot fogad el, amely meghatározza az EKB-nak és döntéshozó szerveinek belső felépítését.”

3 Ezen alapokmány 36.1. cikke értelmében:

„A Kormányzótanács az Igazgatóság javaslata alapján meghatározza az EKB személyzetének alkalmazási feltételeit.”

Az eljárási szabályzat

4 A KBER alapokmányának 12.3. cikke alapján a kormányzótanács elfogadta az Európai Központi Bank 1999. április 22-én módosított eljárási szabályzatát (HL 1999. L 125., 34. o.; helyesbítés: HL 2000. L 273., 40. o.; a továbbiakban: eljárási szabályzat). Az eljárási szabályzat „Alkalmazási feltételek” elnevezésű 21. cikke a következőképpen rendelkezik:

„21.1. Az EKB és annak alkalmazottai közötti foglalkoztatási jogviszonyt az alkalmazási feltételek és a személyzeti szabályzat határozza meg.

21.2. Az alkalmazási feltételeket az Igazgatóság javaslata alapján a Kormányzótanács fogadja el és módosítja. A jelen belső rendelkezésben meghatározott eljárási szabályoknak megfelelően az Általános Tanáccsal is egyeztetni kell.

21.3. Az Igazgatóság fogadja el a személyzeti szabályzatot, ami végrehajtja az alkalmazási feltételeket.

21.4. Az új alkalmazási feltételek vagy személyzeti szabályzatok elfogadása előtt konzultálni kell a személyzeti bizottsággal. A személyzeti bizottság véleményét be kell nyújtani a Kormányzótanácshoz, illetve az Igazgatósághoz.”

Az alkalmazási feltételek

5 A KBER alapokmánya 36.1. cikke alapján a Kormányzótanács elfogadta az Európai Központi Bank személyzete alkalmazási feltételeinek elfogadásáról szóló, 1998. június 9-i határozatot, amelyet 1999. március 31-én módosítottak (HL 1999. L 125., 32. o., a továbbiakban: alkalmazási feltételek).

6 Az alkalmazási feltételek 9. cikkének a) pontja szerint:

„Az EKB és az alkalmazottai közötti munkaviszonyt a jelen alkalmazási feltételeknek megfelelően kötött munkaszerződések rendezik. Ezen alkalmazási feltételek részletes végrehajtási szabályait az Igazgatóság által elfogadott személyzeti szabályzat tartalmazza.”

7 Az alkalmazási feltételek 44. cikke a következőket írja elő:

„Az esettől függően az alábbi fegyelmi szankciók alkalmazhatók a személyi állománynak a jelen alkalmazási feltételek hatálya alatt álló azon tagjaival vagy a személyi állomány azon korábbi tagjaival szemben, akik szakmai kötelezettségeiket szándékosan vagy gondatlanságból megsértik:

i. (az A–J fizetési fokozatba sorolt alkalmazottak esetében) az emberi erőforrásokért, költségvetésért és szervezetért felelős főigazgató vagy főigazgató-helyettes, illetve (a K vagy L fizetési fokozatba besorolt alkalmazottak esetében) az igazgatóság azon tagja, akinek az Emberi Erőforrások Főigazgatóság jelentést tesz, az alábbi szankciók valamelyikét szabhatja ki:

   – írásbeli figyelmeztetés,

   – írásbeli megrovás;

ii. az Igazgatóság ezen felül az alábbi szankciók valamelyikét szabhatja ki:

   […]

   – felmondási idővel vagy anélkül történő elbocsátás […];

   – az öregségi nyugdíjban vagy rokkantsági támogatásban részesülő alkalmazott nyugdíjra vagy rokkantsági támogatásra való jogosultságának teljes vagy részleges, ideiglenes vagy végleges megvonása […].

[…]”

A személyzeti szabályzat

8 Az EKB eljárási szabályzatának 21.3. cikke és az alkalmazási feltételek 9. cikkének a) pontja alapján az igazgatóság elfogadta a *European Central Bank Staff Rulest* (a továbbiakban: személyzeti szabályzat), amelynek 8.3.2. cikke a következőket írja elő:

„A szakmai kötelezettségszegés tényállásáról és körülményeiről […] szóló jelentés alapján az igazgatóság, illetve az igazgatóság nevében eljáró szolgáltatási főtisztviselő a következőkről határozhat:

– az L fizetési fokozatnál magasabb besorolásba tartozó alkalmazottak tekintetében az igazgatóság, illetve az L vagy annál alacsonyabb fizetési fokozatba tartozó alkalmazotttak tekintetében az igazgatóság nevében eljáró szolgáltatási főtisztviselő szakmai kötelezettségszegés miatt fegyelmi eljárást indíthat. Ha a szolgáltatási főtisztviselő az igazgatóság nevében fegyelmi eljárás megindításáról határoz, az igazgatóságot erről haladéktalanul értesíteni kell.

[…]

– nem szab ki fegyelmi intézkedést […]. Amennyiben a fegyelmi szankció írásbeli figyelmeztetés vagy írásbeli megrovás, (az A–J fizetési fokozatba sorolt alkalmazottak esetében) az emberi erőforrásokért, költségvetésért és szervezetért felelős főigazgató vagy főigazgató-helyettes, illetve (a K vagy L fizetési fokozatba besorolt alkalmazottak esetében) az igazgatóság azon tagja, akinek az Emberi Erőforrások Főigazgatóság jelentést tesz, a fent említett határozatok bármelyikét meghozhatja. A fegyelmi eljárást legkésőbb a tényállás bekövetkezését követő öt éven belül, annak feltárása évében kell megindítani, kivéve az olyan súlyos kötelességszegés esetét, amely elbocsátással járhat, amely esetben a határidő tíz év, illetve egy év. […]”

9 E szabályzat 8.3.7. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a] fegyelmi bizottság tagjainak személyesen kell eljárniuk, és feladataikat teljes függetlenséggel teljesítik”.

10 Az említett szabályzat 8.3.17. cikke a következőket írja elő:

„A személyi állománynak az I. vagy annál alacsonyabb fizetési fokozatba tartozó tagjai esetében az Igazgatóság nevében eljáró szolgáltatási főtisztviselő, illetve a személyi állománynak az I. fizetési fokozatnál magasabb besorolásba tartozó tagjai esetében az Igazgatóság határoz a legmegfelelőbb fegyelmi szankcióról. […]”

A jogvita előzményei

11 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–26. pontja az alábbiak szerint ismerteti:

„1 A felperes DI 1999-ben csatlakozott az [EKB] személyi állományához. A felperes vezető informatikai asszisztensi feladatokat látott el, és D besorolási fokozatba tartozott, amikor először is fizikoterápiás szolgáltatásokra vonatkozó számlák, másodszor gyógyszerköltségek nyugtái, harmadszor pedig az iskolai felzárkóztatás számláinak megtérítése iránt benyújtott kérelmeivel kapcsolatban fegyelmi eljárás indult vele szemben.

2 Az EKB egészségbiztosítási rendszerét kezelő társaság (a továbbiakban: A. társaság) 2013. december 13. és 2015. november 23. között több, egymást követő feljegyzésben két eseménycsoportról tájékoztatta az EKB-t. Egyrészt a felperes megtérítés céljából szabálytalanul nyújtott be fizikoterápiás számlákat, noha azokat B., egy kozmetikus állította ki, másrészt pedig gyógyszerköltségek hamis nyugtáinak megtérítését is kérte tőle.

3 2014. május 14-én az EKB jelentette a Staatsanwaltschaft Frankfurt am Mainnak (Frankfurt am Main-i ügyészség, Németország; a továbbiakban: ügyészség) a fizikoterápiás számlák megtérítésére vonatkozó tényeket.

4 2014. október 21-i határozatával az EKB igazgatósága úgy határozott, hogy a felperest felfüggeszti tisztségéből, és 2014 novemberétől legfeljebb négy hónapra visszatartja alapilletményének 30%-át. Ezt a határozatot az A. társaság által szolgáltatott információk, valamint a bűnügyi nyomozás és a fegyelmi intézkedések fenntartásának szükségessége indokolta.

5 2015. január 23-án az EKB közölte az ügyészséggel azokat a kiegészítő információkat, amelyeket az A. társaság szolgáltatott a gyógyszernyugták visszatérítésére irányuló kérelmekkel kapcsolatban.

6 A felperes 2016. február 3-i meghallgatását követően az EKB Emberi erőforrások, költségvetés és szervezet főigazgatósága 2016. szeptember 8-án az EKB [személyzeti szabályzatának] 8.3.2. cikke alapján elkészítette a »szakmai kötelezettségek esetleges megszegéséről szóló jelentést« […]. E jelentés a felperes terhére két tényállást állapított meg. Először is, 2009. november 12. és 2014. szeptember 29. között a felperes a B. által a felesége, a gyermekei és saját maga részére végzett fizikoterápiás kezelésekről 86 darab, 61 490 euró összértékű számlát mutatott be az A. társaságnak, amelyeket 56 041,09 euró értékben megtérítettek részére, noha B. nem fizikoterapeuta, hanem kozmetikus. Másodszor, 2009. [február] és 2013. [szeptember] között a felperes csalárd módon kézzel írott gyógyszernyugtákat nyújtott be az A. társaság részére 21 289,08 euró összegben, amelyből e társaság 19 427,86 eurót megtérített.

7 2016. szeptember 12-én az ügyészség elkészítette a vádiratot, amelyben hivatalosan megvádolta a felperest, és a fizikoterápiás kezelésekre vonatkozó 71 darab számla jogellenes megtéríttetése miatt a Strafgesetzbuch (német büntető törvénykönyv) 263. §-ának (1) bekezdése értelmében vett csalás és az ugyanezen törvénykönyv 267. §-a értelmében vett okirathamisítás alapján büntetőbíróság elé utalta az ügyet. Ugyanebben a vádiratban az ügyészség a Strafprozessordnung (német büntetőeljárásról szóló törvény) 154. §-ának megfelelően intézkedés nélkül megszüntette az ügy gyógyszernyugtákkal kapcsolatos részét, mivel a felrótt cselekményekhez nagy terjedelmű bizonyításfelvételre lett volna szükség.

8 2016. november 18-án az EKB szolgáltatási főtisztviselője »az igazgatóság nevében eljárva« fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben szakmai kötelezettségeinek feltételezett elmulasztása miatt, ami szükségessé tette a fegyelmi bizottság összehívását, és kérte ez utóbbit, hogy a személyzeti szabályzat 8.3.15. cikkének megfelelően készítsen véleményt. Ez az eljárás, amely [a 2016. szeptember 8-i »szakmai kötelezettségek esetleges megszegéséről szóló jelentés«] alapján indult, a fizikoterápiás számlákkal és a gyógyszernyugtákkal kapcsolatos tényekre vonatkozott.

9 A fegyelmi bizottság több levelet váltott a felperessel, és 2017. február 13-án meghallgatta őt.

10 2017. szeptember 5-én az EKB Emberi erőforrások, költségvetés és szervezet főigazgatósága elkészítette a második jelentését a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikke értelmében vett »szakmai kötelezettségek esetleges megszegéséről«. E jelentés a felperes két gyermeke számára nyújtott iskolai felzárkóztatásról szóló számlákra vonatkozott, amelyek megtérítését a felperes 2010-ben, 2012-ben és 2014-ben, majd 2017 januárjában ismét kérte a személyzeti szabályzat 3.8.4. cikke alapján. E jelentés szerint észszerű gyanú állt fenn arra vonatkozóan, hogy a C. felzárkóztató tanár által iskolai felzárkóztatás címén kiállított számlák nem hitelesek és valódiak.

11 A[z említett második] jelentésre tekintettel a szolgáltatási főtisztviselő » az igazgatóság nevében eljárva« 2017. szeptember 19-én úgy határozott, hogy a fegyelmi bizottság megbízatását e tényállásra is kiterjeszti.

12 2017. október 12-én az EKB benyújtotta az ügyészségnek az ügy iskolai felzárkóztatás számláival kapcsolatos részét.

13 A fegyelmi bizottság 2017. október 17-én meghallgatta a felperest és a házastársát.

14 2017. október 18-án a Landgericht Frankfurt am Main (Frankfurt am Main-i regionális bíróság, Németország) egyik büntető tanácsa »ténybeli okokból« felmentette a felperest a fizikoterápiás számlákkal kapcsolatban, mivel a bíróság »a tárgyalás végeztével […] meggyőződött arról, hogy a vádiratban felrótt tények nem bizonyítottak«.

15 2018. április 11-én a fegyelmi bizottság benyújtotta a véleményét. Először is úgy ítélte meg, hogy a fizikoterápiás számlák hitelességének hiánya nem volt kellőképpen bizonyított, azonban a felperes tudta, hogy B. nem fizikoterapeuta, hanem kozmetikus, vagy legalábbis meg kellett volna győződnie e minőségéről. Ezt követen a fegyelmi bizottság úgy vélte, hogy a gyógyszernyugták és az iskolai felzárkóztatás számláinak benyújtására vonatkozó kifogások alapjául szolgáló tények sem voltak kellően bizonyítottak, és e tekintetben le kell zárni az eljárást, azzal a feltétellel, hogy új bizonyítékok felmerülése esetén az újból megnyitható. A fentiekre tekintettel a fegyelmi bizottság azt javasolta, hogy a felperessel szemben tizenkét hónapos időszakra havi 400 euró mértékű ideiglenes illetménycsökkentésből álló szankciót szabjanak ki.

16 Miután a felperes benyújtotta a fegyelmi bizottság 2018. április 11-i véleményére vonatkozó észrevételeit, a szolgáltatási főtisztviselő közölte vele az igazgatóság 2018. július 10-i határozatát, amely szerint a jelen ügyben maga gyakorolja a fegyelmi jogkört (a továbbiakban: 2018. július 10-i határozat).

17 A szolgáltatási főtisztviselő ezt követen közölte a felperessel az igazgatóság határozatának tervezetét, amely a felperes azonnali hatályú elbocsátására irányult. Ezt követően levélváltásra került sor.

18 2019. május 7-én az igazgatóság úgy határozott, hogy a felperest azonnali hatállyal elbocsátja (a továbbiakban: elbocsátásról szóló határozat).

19 Először is az igazgatóság úgy ítélte meg, hogy egyrészt »[a felperes] majdnem öt évig tartós és teljes érdektelenséget tanúsított azon kérdés vonatkozásában, hogy [B.] rendelkezik-e a fizikoterápiás szolgáltatások nyújtásához szükséges képzettséggel, annak ellenére, hogy egyértelmű és objektív okokból meg kellett volna győződnie e képesítésről«, másrészt »tevőlegesen eltitkolta az információk egy részét« az A. társaság és az EKB elől.

20 Másodszor, ami a több mint 500 gyógyszernyugtát illeti, az igazgatóság úgy vélte, kizárt, hogy a felperes nem észlelte, hogy a kézírásos formában való kiállításuk Németországban rendkívül szokatlan, és objektív jelek utalnak arra, hogy azok nem hitelesek és valódiak.

21 Harmadszor, ami az iskolai felzárkóztatás számláit illeti, az igazgatóság többek között megállapította, hogy az azokban szereplő adószám szinte teljesen megegyezik a fizikoterápiáról szóló számlákon feltüntetett adószámmal, és hogy a Frankfurt am Main-i (Németország) pénzügyőrség megerősítette, hogy ezen adószám hamis. Az igazgatóság azt is megjegyezte, hogy C.-nek az ezeken a számlákon feltüntetett címe is majdnem azonos B. címével. Az EKB ezért úgy ítélte meg, hogy igen valószínűtlen, hogy a felperes figyelmét elkerülték volna ezek a hasonlóságok. Következésképpen az igazgatóság úgy vélte, hogy a felperes az iskolai felzárkóztatás megtérítése céljából olyan számlákat nyújtott be, amelyek nem voltak hitelesek és valódiak.

22 A fentiek összességére tekintettel az igazgatóság lényegében arra hivatkozott, hogy az orvosi költségek és az iskolai felzárkóztatás költségeinek megtérítéséhez való jog nem jelenti azt, hogy a személyi állomány tagjai figyelmen kívül hagyhatják a számlák vagy nyugták kibocsátását érintő olyan körülményeket, amelyekkel kapcsolatban a kellő körültekintéssel eljáró személy kérdéseket tenne fel azzal kapcsolatban, hogy e számlák vagy nyugták a megtérítésükre feljogosító megfelelő dokumentumoknak minősülnek-e. Az igazgatóság úgy ítélte meg, hogy ilyen feltételek fennállása esetén a személyi állomány szóban forgó tagjai kötelesek erről legalábbis kérés nélkül tájékoztatni az adminisztrációt, és együttműködni ez utóbbival. Következésképpen az igazgatóság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes megsértette először is az intézménnyel szemben fennálló hivatali hűségre vonatkozó kötelezettségét, másodszor az EKB közös értékeinek tiszteletben tartására, valamint a szakmai és magánéletének az EKB jogállásával összhangban történő folytatására vonatkozó kötelezettségét, harmadszor pedig folyamatosan megsértette az intézmény pénzügyi érdekeinek védelmére vonatkozó kötelezettségét, és negyedszer, kockáztatta a Bank jóhírnevét.

23 Időközben, 2019. április 30-án az ügyészség tájékoztatta a felperest, hogy az iskolai felzárkóztatás számláira vonatkozó nyomozást a büntetőeljárásról szóló törvény 170. §-ának (2) bekezdése alapján lezárták, mivel nem áll fenn megalapozott gyanú a büntetőeljárás megindítására.

24 Ugyanezen a napon az EKB által május 15-én nyilvántartásba vett levélben az ügyészség az EKB-t is tájékoztatta e nyomozás lezárásáról. Ebben a levélben az ügyészség hozzátette, hogy a nyomozás során kiderült, hogy C. felzárkóztató tanár nem szerepel a hivatalos nyilvántartásban, és a számláin szereplő adószám valótlan. Mindazonáltal az ügyészség úgy vélte, hogy nem zárható ki, hogy a szóban forgó számlákat valóban kibocsátották és azokat a vádlott kifizette, valamint hogy az azokban szereplő hamis információk »egyéb okokkal« magyarázhatók.

25 2019. június 12-i levelében a felperes tájékoztatta a szolgáltatási főtisztviselőt az ügyészség által az iskolai felzárkóztatás számlái tárgyában lefolytatott eljárás eredményéről, és kérte, hogy az EKB vonja vissza az elbocsátásról szóló határozatát.

26 2019. június 26-i levelében a szolgáltatási főtisztviselő tájékoztatta a felperest az igazgatóság június 25-i azon határozatáról, hogy nem nyitja meg újból a fegyelmi eljárást […]. E határozat két indokon alapul. Az EKB először is arra hivatkozott, hogy az ügyészségnek azt kellett megvizsgálnia, hogy a felhozott tények a büntetőeljárásokra alkalmazandó bizonyítási kritériumok alapján a német büntetőjog megsértésének minősülnek-e, míg neki azt kell megvizsgálnia, hogy a felhozott tények a fegyelmi eljárásokra alkalmazandó, eltérő bizonyítási kritériumok alapján a saját foglalkoztatási szabályai megsértésének minősülnek-e. Ezt követően az EKB kifejtette, hogy az ügyészség megerősítette, hogy C. felzárkóztató tanár nem szerepel a hivatalos nyilvántartásban, és a számláin szereplő adószám valótlan.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

12 A Törvényszék Hivatalához 2019. július 18-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított a vitatott határozatok megsemmisítése, állásába történő visszahelyezése, valamint az e határozatok következtében és a fegyelmi eljárás elhúzódása miatt őt állítólagosan ért nem vagyoni kár megtérítése iránt.

13 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a fellebbező formailag kilenc jogalapra hivatkozott, de a Törvényszék a keresetlevél tartalmára tekintettel tíz jogalapot sorolt fel, amelyek közül az első a vitatott határozatok kibocsátója hatáskörének hiányán, a második a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikkének és a jogbiztonság elvének megsértésén, a harmadik „a fegyelmi eljárás kötve van a büntetőeljáráshoz” elvének, a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén, a negyedik a személyzeti szabályzat 8.3.7. cikkének és az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 41. cikkében foglalt pártatlanság elvének megsértésén, az ötödik a védelemhez való jog megsértésén, a hatodik nyilvánvaló értékelési hibákon, a hetedik az ártatlanság vélelméhez való jog és a Charta 48. cikke megsértésén, a nyolcadik az észszerű határidő és a gondoskodási kötelezettség megsértésén, a kilencedik az indokolási kötelezettség megsértésén, a tizedik pedig az arányosság elvének megsértésén alapult.

14 A megtámadott ítéletben a Törvényszék a felhozott tíz jogalapot, és ennélfogva a megsemmisítés iránti kérelmet, a második és a harmadik kereseti kérelmet, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

15 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– helyezze hatályon kívül a vitatott határozatokat, és

– kötelezze az EKB-t a 20 000 euróra becsült nem vagyoni kár megtérítésére;

– kötelezze az EKB-t a Törvényszék és a Bíróság előtti eljárások költségeinek viselésére.

16 Az EKB azt kéri, hogy a Bíróság:

– teljes egészében utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A felek érvei

17 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező öt jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első jogalap a vitatott határozatok kibocsátójának hatáskörével kapcsolatos téves jogalkalmazáson, a két részből álló második jogalap a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikkével és a jogbiztonság elvével kapcsolatos téves jogalkalmazáson, a harmadik jogalap az ártatlanság vélelméhez való jognak és a Charta 48. cikkének megsértésén, a negyedik jogalap a személyzeti szabályzat 8.3.7. cikkének és a pártatlanság elvének megsértésén, az ötödik jogalap pedig a bírósági felülvizsgálati kötelezettség megsértésén alapul.

Az első jogalapról

A felek érvelése

18 Első jogalapjával, amely a megtámadott ítélet 45–53. pontjára vonatkozik, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen utasította el az első fokon előterjesztett első jogalapját, amely szerint az igazgatóságnak nem volt hatásköre a vitatott határozatok elfogadására.

19 Először is a fellebbező azzal érvel, hogy bár a 2018. július 10-i határozat egyedi aktusnak tekinthető, a szolgáltatási főtisztviselőre ruházott hatáskör visszavonásával egy általános aktust – a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkét – módosított. Márpedig az ilyen határozat kettős jellege miatt konzultálni kellett volna a személyzeti bizottsággal.

20 Másodszor a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék azon értelmezése, amely szerint az igazgatóság az e cikkben megállapított szabályt a hatáskör-átruházás visszavonásával egyénileg módosíthatja, azt jelenti, hogy az EKB-n belüli hatáskörmegosztás nincs egyértelműen meghatározva, ami pedig ellentétes a 2008. július 9-i Kuchta kontra EKB ítéletben (F-89/07, EU:F:2008:97, 62. pont) foglalt követelményekkel. Következésképpen nem tartották tiszteletben a jogbiztonság elvét és a megfelelő ügyintézés szabályait, és ez azzal sem volt orvosolható, hogy a fellebbezőt tájékoztatták a 2018. július 10-i határozatról.

21 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőt nem fosztották meg semmilyen biztosítéktól, mivel a határozatok testületi szerv általi elfogadása – noha a pártatlanságot biztosítja – nem nyújt mindenre jogi garanciát.

22 Az EKB úgy véli, hogy az első jogalapot mint elfogadhatatlant és mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani.

23 E tekintetben úgy véli, hogy a fellebbező nem jelöli meg kellő pontossággal a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, csupán megismétli az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, és a Törvényszék arra vonatkozó ténybeli megállapításait próbálja vitatni, hogy a 2018. július 10-i határozat nem eredményezte a személyzeti szabályzat módosítását.

24 Az ügy érdemét illetően az EKB vitatja a fellebbező érvelését, többek között azt állítva, hogy a 2018. július 10-i határozatban az igazgatóság nem módosította a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkét, hanem csupán alkalmazta az e rendelkezésben foglaltakat.

A Bíróság álláspontja

25 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt pontjait, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlannak minősül (2022. december 15-i Picard kontra Bizottság ítélet, C-366/21 P, EU:C:2022:984, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A jelen ügyben az EKB állításával ellentétben a fellebbezés pontosan megjelöli a megtámadott ítéletnek az első jogalap keretében kifogásolt pontjait, és kifejti azokat az indokokat, amelyek alapján e pontok a fellebbező szerint tévedést tartalmaznak, ami lehetővé teszi a Bíróság számára a jogszerűségi felülvizsgálat gyakorlását.

27 Ezenkívül, amennyiben az EKB azt rója fel a fellebbezőnek, hogy csupán megismétli a Törvényszék előtt kifejtett érveket, és ily módon pusztán azok felülvizsgálatát kéri, meg kell állapítani, hogy a fellebbező e jogalappal az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését és alkalmazását vitatja.

28 Márpedig amennyiben azonban a fellebbező az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem tudná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre alapítani, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (2021. július 15-i DK kontra EKSZ ítélet, C-851/19 P, EU:C:2021:607, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Végezetül – amint arra a főtanácsnok az indítványának 27. pontjában rámutatott – ellentétben azzal, amit az EKB sugall, az uniós szabályozás alapján hozott közigazgatási aktus jogi természetének megállapítása és az általa kiváltott hatások meghatározása a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek minősül.

30 Következésképpen az első fellebbezési jogalap elfogadható.

31 E jogalap megalapozottságát illetően először is a fellebbező azon érvelése, miszerint a 2018. július 10-i határozat elfogadásához a személyzeti bizottsággal való előzetes konzultációra volt szükség, azon az előfeltevésen alapul, hogy a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikke értelmében az igazgatóság lemondott az alkalmazási feltételek 44. cikkének ii. pontja által számára biztosított azon jogkörről, hogy maga szabjon ki fegyelmi szankciót – például elbocsátást – az EKB személyi állományának az I. vagy annál alacsonyabb fizetési fokozatba tartozó tagjaival szemben. Meg kell

tehát állapítani, hogy a személyzeti szabályzat alapján, amelyeket maga az igazgatóság fogadott el, és amely – az eljárási szabályzat 21.3. cikkéből következően – az alkalmazási feltételeket hajtja végre, az igazgatóságnak volt-e hatásköre az elbocsátásra irányuló szankció kiszabására.

32 E tekintetben egyrészt a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkének szövege, különösen az abban szereplő „az igazgatóság nevében” kifejezés nyilvánvalóvá teszi, hogy a szolgáltatási főtisztviselő fegyelmi ügyekben hozott határozatai az igazgatóság határozatait fejezik ki, az igazgatóság pedig teljes mértékben felelősséget visel a határozatokért, amelyek neki jogilag betudhatók, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában helyesen megállapította, és amelyet a fellebbező fellebbezésében nem vitat. Így a szolgáltatási főtisztviselő által e rendelkezés alapján hozott határozatok az igazgatóság határozatait kifejező határozatok jogállásával rendelkeznek.

33 A 8.3.17. cikk szó szerinti értelmezéséből tehát az következik, hogy – a fellebbező érvelésének alapjául szolgáló előfeltevéssel ellentétben – az említett rendelkezés elfogadásával az igazgatóság nem ruházott a szolgáltatási főtisztviselőre olyan saját döntéshozatali jogkört, amely megakadályozná őt abban, hogy az adott esetben saját maga döntsön a személyi állomány tagjaira alkalmazandó legmegfelelőbb szankcióról.

34 Másrészt a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkének rendszertani és teleologikus értelmezését illetően a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikke úgy rendelkezik, hogy az I. fizetési fokozatnál magasabb besorolásba tartozó személyzet tekintetében az igazgatóság, illetve az I. vagy annál alacsonyabb fizetési fokozatba tartozó személyzet tekintetében „az igazgatóság nevében eljáró” szolgáltatási főtisztviselő határozhat fegyelmi eljárás megindításáról. A 8.3.2. cikk szerint ha az eljárást a szolgáltatási főtisztviselő kezdeményezi, arról az igazgatóságot haladéktalanul tájékoztatni kell.

35 Amint arra a főtanácsnok indítványának 60. és 62. pontjában lényegében rámutatott, ebből az következik, hogy az említett tájékoztatási kötelezettség arra irányul, hogy lehetővé tegye az igazgatóság számára, hogy adott esetben beavatkozzon az eljárásba, és maga határozzon a fegyelmi szankcióról. Az igazgatóságnak a szolgáltatási főtisztviselő által kezdeményezett eljárásba való beavatkozásának ilyen lehetősége tehát a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkében létrehozott felhatalmazási rendszer szerves részét képezi.

36 Az alkalmazási feltételek 44. cikkének ii. pontja ugyanis az igazgatóság mint testületben eljáró hatóság számára tartja fenn a legsúlyosabb szankciók kiszabását, amelyek közül csak két kevésbé szigorú szankció, nevezetesen az írásbeli figyelmeztetés és az írásbeli megrovás rendelhető el egyetlen személy, méghozzá – a személyi állomány érintett tagjainak fizetési fokozatától függően – az emberi erőforrásokért felelős főigazgató vagy egy igazgatósági tag által, ami az említett 8.3.2. cikkből is következik.

37 Így, amint arra a főtanácsnok az indítványának 58. pontjában rámutatott, nem állapítható meg, hogy a 8.3.17. cikk elfogadásával az igazgatóság lemondott volna a fegyelmi szankciókra irányuló egyedi határozatok meghozatalára vonatkozó jogköréről (lásd ebben az értelemben: 2005. május 26-i Tralli kontra EKB ítélet, C-301/02 P, EU:C:2005:306, 60. és 61. pont).

38 E tekintetben, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában helyesen emlékeztetett, az uniós intézmények és szervezetek a feladataiknak és szükségleteiknek megfelelő belső szervezet kialakítása tekintetében széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. A döntéshozó

testület működőképessége biztosításának szükségessége összhangban áll a minden intézményi rendszerben benne rejlő elvvel (lásd ebben az értelemben: 2005. május 26-i Tralli kontra EKB ítélet, C-301/02 P, EU:C:2005:306, 58. és 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A fenti megfontolásokból az következik, hogy az igazgatóság a személyzeti szabályzat alapján továbbra is hatáskörrel rendelkezik arra, hogy maga gyakorolja a fegyelmi jogkört a személyi állománynak az I. vagy annál alacsonyabb fizetési fokozatba tartozó tagjaival, köztük a fellebbezővel szemben, ahogyan arról az utóbbi tekintetében a 2018. július 10-i határozatban döntött.

40 Ebből következően ez a határozat nem kettős jellegű, és az elfogadásához nem volt szükség a személyzeti bizottsággal folytatott konzultációra.

41 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy az ilyen értelmezés azt jelenti-e, hogy – amint azt a fellebbező állítja – az EKB-n belüli hatáskörmegosztás nincs egyértelműen meghatározva, ami sértené a jogbiztonság elvét és a megfelelő ügyintézés szabályait, emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv megköveteli, hogy az uniós szabályozás tegye lehetővé az érdekeltek számára az ez alapján őket terhelő kötelezettségek terjedelmének pontos ismeretét, mivel a jogalanyoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy egyértelműen megismerhessék jogaikat és kötelezettségeiket (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Stichting Rookpreventie Jeugd és társai ítélet, C-160/20, EU:C:2022:101, 41. pont).

42 Az említett elv és a közigazgatási határozatok szükséges átláthatósága főszabály szerint megköveteli, hogy az intézményeken belüli hatáskörmegosztást és a felhatalmazásról szóló határozatokat közzétegyék (lásd ebben az értelemben: 1986. szeptember 23-i AKZO Chemie és AKZO Chemie UK kontra Bizottság ítélet, 5/85, EU:C:1986:328, 39. pont).

43 Márpedig, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 50. pontjában emlékeztetett, a személyzeti szabályzat 8.3.17. cikkét közzétették, és az EKB megindokolta azt a döntést, hogy a 2018. július 10-i határozatot a fellebbező érdekében nem teszik közzé, ezt a döntést pedig a fellebbező nem vitatta a fellebbezésében.

44 A 8.3.17. cikk továbbá – a jelen ítélet 31–37. pontjában vizsgált szövegére és összefüggéseire tekintettel – kellően egyértelmű ahhoz, hogy – amint azt a főtanácsnok indítványának 73. pontjában megjegyezte – a személyi állomány tagjai számára világos legyen, hogy a fegyelmi szankciókat mindig az ezért felelősséget vállaló igazgatóság nevében szabják ki, és hogy adott esetben az igazgatóság ilyen szankció kiszabása során beavatkozhat a fegyelmi eljárásba.

45 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 45. és 51. pontjában azt állapította meg, hogy a személyzeti szabályzat alapján az igazgatóság a személyzeti szabályzatot nem módosító, 2018. július 10-i határozat és vitatott elbocsátási határozat elfogadását megelőzően nem volt köteles konzultálni a személyzeti bizottsággal.

46 Harmadszor, mint hatástalant el kell utasítani a fellebbező arra irányuló érvelését, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 52. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbezőt nem fosztották meg semmilyen biztosítéktól azáltal, hogy az igazgatóság elfogadta a vitatott határozatokat. A Törvényszék e pontban szereplő értékelése ugyanis mellékes jellegű.

47 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezés keretében a Törvényszék határozatának mellékesen kifejtett indokolása ellen irányuló kifogásokat mint hatástalanokat el kell utasítani, mivel nem vezethetnek az ítélet hatályon kívül helyezéséhez (2021. október 21-i Parlament kontra UZ ítélet, C-894/19 P, EU:C:2021:863, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 A fentiekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A második jogalap első részéről

– *A felek érvelése*

49 Második jogalapjának első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 93–96. pontjában a Törvényszék jogilag tévesen minősítette a tényeket a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikkében szereplő „tényállás feltárása” fogalmára tekintettel, és tévesen utasította el első fokon a fellebbező által az e rendelkezés megsértésére és a jogbiztonság elve megsértésére alapított második jogalapot. Ugyanezen téves jogalkalmazás érinti ezen ítélet 132. és 241. pontját is.

50 E tekintetben a felperes előadja, hogy a személyi aktája nem tartalmazott sem „kifizetéseket”, sem „kifizetésekre vonatkozó bizonyítékokat”, hogy az ezen iratok alapján ismert tények legkésőbb 2014 októberében teljes mértékben rendelkezésre álltak, és hogy az EKB így ebben az időpontban el tudta végezni a „tényállás feltárása” fogalma által megkövetelt *prima facie* értékelést, amit azonban nem tett meg. Ebből következik, hogy ellentétben a Törvényszék által az említett pontokban megállapítottakkal, az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákra vonatkozó tények abban az időpontban, amikor a fegyelmi eljárás ezekre vonatkozó részét 2017. szeptember 19-én megindították, már elévültek. A fellebbező vitatja a Törvényszék azon értékelését, amely szerint a személyi aktájában szereplő adatok érzékeny jellege e tekintetben releváns volt, és azt állítja, hogy a fegyelmi bizottságnak nem volt valós indoka a személyi akta alapos vizsgálatára.

51 Válaszában a fellebbező hozzáfűzi ehhez, hogy a Törvényszék azáltal, hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákra azon állítás értékelésével összefüggésben hivatkozott, amely szerint B-t készpénzben fizette ki, annak érdekében, hogy ezt a fogalmat a „tényállás feltárásának” minősítse, nemcsak hogy tévesen értelmezte az említett 8.3.2. cikket, de az iratanyagban foglaltakat is elferdítette.

52 Az EKB azt állítja, hogy ezt a részt mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

53 Kiindulásként emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezés keretében a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel sem a tényállás megállapítására, sem – főszabály szerint – a Törvényszék által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben e bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, valamint az általános jogelveket és a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag a Törvényszék

feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak – e bizonyítékok elferdítésének esetétől eltekintve – milyen bizonyító erőt tulajdonít (2005. május 26-i Tralli kontra EKB ítélet, C-301/02 P, EU:C:2005:306, 78. pont; 2022. június 30-i Camerin kontra Bizottság ítélet, C-63/21 P, nem tették közzé, EU:C:2022:516, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amennyiben a Törvényszék megállapította, illetve értékelte a tényállást, a Bíróság rendelkezik hatáskörrel a tényállás jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogkövetkezményeknek a felülvizsgálatára (2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy bár a fellebbező az elévülési időt megindító „tényállás feltárása” fogalmába tartozó tények téves minősítésére hivatkozik, nem vitatja e fogalomnak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 64. pontjában adott értelmezését, amely szerint „el kell ismerni […], hogy a tényállásnak a személyzeti szabályzat 8.3.2. cikke értelmében vett feltárása abban az időpontban történik, amikor az ismert tények elegendőek ahhoz, hogy *prima facie* értékelni lehessen a szakmai kötelezettségszegés fennállását”.

55 Érvelésével valójában csak azt kívánja megállapíttatni, hogy legkésőbb 2014 októberében elegendő tény állt rendelkezésre ahhoz, hogy ezt az értékelést lefolytassák, és azt állítja, hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák a személyi aktájában szerepeltek, és ez az akta nem tartalmazott kifizetésre vonatkozó bizonyítékokat.

56 Márpedig ezzel az érveléssel a fellebbező egyszerűen a keresetlevelének újbóli vizsgálatát kívánja elérni, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (2021. július 15-i DK kontra EKSZ ítélet, C-851/19 P, EU:C:2021:607, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 Az erre irányuló érvelés továbbá, amennyiben a Törvényszék által megállapított és értékelt tények vitatására irányul, a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében szintén elfogadhatatlannak minősül.

58 Végül, amennyiben a fellebbező a válaszában azt állítja, hogy a Törvényszék „elferdítette az iratanyagban foglaltakat”, elegendő emlékeztetni arra, hogy az eljárási szabályzat 127. cikkének (1) bekezdése szerint – amelyet e szabályzat 190. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazni kell – az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Mivel a fellebbező a fellebbezésében hivatkozhatott ilyen elferdítésre, az erre vonatkozó érv elfogadhatatlan.

59 A fentiekre tekintettel a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

– *A felek érvelése*

60 Második jogalapjának másodlagosan előterjesztett második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 98–100. pontjában, valamint a 203. pontjában, amennyiben az az ítélet 99. pontjára hivatkozik, először is kiegészítette bizonyos elemekkel a vitatott elbocsátási határozatot, valamint túllépte a hatáskörét, amikor úgy ítélte meg, hogy az ügy első és második részének elévülése nem elegendő ahhoz, hogy a fellebbező elsőfokú

eljárásban előterjesztett második jogalapjának teljes egészében helyt adjon, és ezt a határozatot hatályon kívül helyezze. A fellebbező ugyanis azt állítja, hogy ez a határozat – különösen az arányosság elvét illetően – nem fejti ki, hogy a három eseménycsoport miért rontotta meg helyrehozhatatlanul a köztük fennálló bizalmi viszonyt, és miért volt elegendő az elbocsátás megindokolásához.

61 Másodszor, a Törvényszék nem válaszolt azokra a kifogásokra, amelyeket a keresetlevele 158. pontjában, az elsőfokú eljárásban előterjesztett tizedik jogalapja keretében terjesztett elő, és amelyek szerint az EKB nem fejtette ki, hogy ezen elvre tekintettel ez a három eseménycsoport miért rontotta meg helyrehozhatatlanul ezt a bizalmi viszonyt.

62 Válaszában a fellebbező előadja, hogy az arányosság elvének a döntéshozatali eljárás során történő figyelmen kívül hagyását kifogásolja, és hogy a Törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor a megtámadott ítélet 212–241. pontjában olyan további indokolást adott, amelyet a vitatott elbocsátási határozat nem tartalmazott, valamint a bizalom elvesztését súlyosító körülménynek minősítette.

63 Az EKB a jogalap e részének elutasítását kéri.

– *A Bíróság álláspontja*

64 Egyrészt, ami a fellebbező arra alapított érvelését illeti, hogy a Törvényszék elmulasztotta megválaszolni a keresetlevele 158. pontjában, az elsőfokú eljárásban előterjesztett tizedik jogalap keretében felhozott kifogásokat, azt mint megalapozatlant el kell utasítani. A Törvényszék ugyanis a megtámadott ítélet 208–214. pontjában igenis válaszolt arra a kifogásra, amely szerint a vitatott elbocsátási határozatban szereplő, a bizalmi viszony megszűnésére vonatkozó súlyosító körülmény nem különíthető el a neki önmagukban felrótt kötelezettségszegésektől, és nyilvánvalóan tévesnek minősül. A Törvényszék az ítélet 98. és 99. pontjában azt a kifogást is megvizsgálta, amely szerint az EKB nem fejtette ki, hogy mindhárom eseménycsoport – külön-külön vizsgálva – mennyiben „rontotta meg helyrehozhatatlanul a bizalmi viszonyt”, amit fellebbezésének 38. pontjában maga a fellebbező is elismer. A Törvényszék továbbá megvizsgálta a vitatott elbocsátási határozat arányosságát az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákra vonatkozó tényekből eredő kötelezettségszegésekre tekintettel a tizedik jogalap keretében, amelyet a megtámadott ítélet 244. pontjában elutasított, és az említett ítélet 182–193. pontjában megvizsgálta az említett határozat indokolásának elégséges jellegét, amely pontokat a jelen fellebbezéssel nem támadtak meg.

65 Másrészt, ami a megtámadott ítélet 99. pontjával szemben felhozott kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a fellebbező kifogása e pont elszigetelt értelmezésén alapul. A megtámadott ítélet 98. pontjában ugyanis a Törvényszék ismertette az EKB által a vitatott elbocsátási határozatban annak magyarázatául felhozott indokokat, hogy miért kell úgy tekinteni, hogy az ügy mindhárom része visszafordíthatatlanul befolyásolta a személyi állományával fennálló kapcsolatának alapját képező bizalmat.

66 Egyebekben a fellebbező azon érvelését, amely szerint a Törvényszék a vitatott elbocsátási határozatot további elemekkel egészítette ki, túllépte hatáskörét, és a határozathozatal során túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, a jelen ítélet 25. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően mint elfogadhatatlant el kell utasítani. A fellebbező ugyanis nem jelöli

meg az ezen ítélkezési gyakorlat által megkövetelt pontossággal azokat az elemeket, amelyekkel a Törvényszék szerinte kiegészítette ezt a határozatot, sem pedig azokat az okokat, amelyek miatt túllépte volna a hatáskörét, vagy túlterjeszkedett volna a kereseti kérelmen.

67 Ebből következően a második jogalap második részét, és ebből következően a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvelése

68 Harmadik jogalapjával a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 119–121., 124., 125. és 132. pontjában elutasította az elsőfokú eljárásban előterjesztett hetedik, az ártatlanság vélelméhez való jog és a Charta 48. cikke megsértésére alapított jogalapot, mivel ez a téves jogalkalmazás ugyanúgy érinti az ítélet 163. és 164. pontját is. Bár a vitatott elbocsátási határozat formálisan nem vonta felelősségre a fellebbezőt amiatt, hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák nem voltak hitelesek és valódiak, a határozat azt állapította meg, hogy a számlák nem hitelesek, és a vitatott határozatok szükségszerűen ezen a tényen alapulnak, míg az ugyanezen cselekmények miatt vele szemben indított büntetőeljárásokat bűnösség gyanújának hiányában intézkedés nélkül megszüntették.

69 A Törvényszék ezért az ügy irataiban és e határozatokban foglaltakat nyilvánvalóan elferdítve nem állapította meg, hogy e számlák hitelességének hiánya az elbocsátása lényeges feltétele volt, azokat „nem megfelelőnek” minősítette, és nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az EKB-t tájékoztatták arról, hogy egyáltalán nem merülhet fel csalás gyanúja, így az említett számlákat nem lehet nem hitelesnek tekinteni. A Törvényszék tévesen vélte úgy, hogy a vitatott határozatok elfogadása nem sértette az ártatlanság vélelméhez való jogát.

70 Válaszában a fellebbező hozzáteszi, hogy az ügyészség azzal, hogy a nyomozás lezárása mellett döntött, szükségszerűen úgy vélte, hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák nem tekinthetők hamisítottnak, és az EKB tévesen állítja, hogy az ügyészség megerősítette, hogy C. felzárkóztató tanár és annak adószáma nem szerepel a hivatalos nyilvántartásban.

71 Az EKB e jogalap elutasítását kéri.

A Bíróság álláspontja

72 Mindenekelőtt a harmadik jogalapjának alátámasztására kifejtett érveléssel a fellebbező valójában azt kívánja elérni, hogy a Bíróság újból végezze el a tények és bizonyítékok értékelését, különösen a vitatott határozatok és az ügyészség megállapításai tekintetében, ami – amint az a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – nem tartozik a fellebbezési eljárásban – a tények és bizonyítékok elferdítésének esetétől eltekintve – a Bíróság hatáskörébe.

73 Az ilyen elferdítést illetően továbbá az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fellebbezőnek pontosan meg kell jelölnie azokat az elemeket, amelyeket a Törvényszék elferdített, és bizonyítania kell azokat az elemzési hibákat, amelyek megítélése szerint ehhez az elferdítéshez vezettek. Az ilyen elferdítésnek ezenkívül nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy a tényállás

és a bizonyítékok újbóli értékelése szükséges lenne (2022. augusztus 1-jei Kerstens kontra Bizottság ítélet, C-447/21 P, nem tették közzé, EU:C:2022:612, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a Bíróság által egy bizonyíték elferdítésére alapított jogalap értékelése érdekében végzett felülvizsgálat annak vizsgálatára korlátozódik, hogy a Törvényszék erre a bizonyítékra alapozva nem lépte-e túl nyilvánvalóan a bizonyíték észszerű értékelésének határait (lásd ebben az értelemben: 2019. november 28-i LS Cable & System kontra Bizottság ítélet, C-596/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1025, 25. pont; 2023. március 23-i PV kontra Bizottság ítélet, C-640/20 P, EU:C:2023:232, 134. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A jelen ügyben a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette az iratanyagban és a vitatott határozatokban foglaltakat, amikor a megtámadott ítélet 120. pontjában az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákat „nem megfelelőnek” minősítette. A fellebbező szerint a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy az elbocsátása lényeges feltétele volt a számlák hitelességének hiánya, és hogy a csalás miatt vele szemben indított büntetőeljárások intézkedés nélküli megszüntetését és az ügyészség megállapításait követően az EKB már nem tekinthette úgy, hogy ezek a számlák nem hitelesek.

76 A megtámadott ítélet 119. és 120. pontjában a Törvényszék a következőket állapította meg:

„119 A jelen ügyben az iskolai felzárkóztatás számláival kapcsolatban a német büntető törvénykönyv 263. §-ának (1) bekezdése értelmében vett csalás miatt folytattak nyomozást a felperessel szemben. Márpedig az elbocsátásról szóló határozatában az igazgatóság azt rótta fel a felperesnek, hogy nem említette meg a B. által fizikoterápiáról, és C. által iskolai felzárkóztatásról kiállított számlákon szereplő adószámok és címek vonatkozásában fennálló hasonlóságokat, noha e hasonlóságokból arra lehetett volna következtetni, hogy az utóbbiak nem voltak hitelesek és valódiak. […] Továbbá az igazgatóság úgy ítélte meg, hogy a személyi állomány tagja olyan objektív körülmények felmerülése esetén, amelyek kétségeket ébresztenek az említett megtérítés iránti joggal kapcsolatban, köteles erről legalább az adminisztrációt tájékoztatni. […]

120 Következésképpen […] az EKB úgy ítélte meg, hogy a felperes által benyújtott számlák az iskolai felzárkóztatás költségeinek megtérítése szempontjából nem megfelelőek, anélkül azonban, hogy hivatalosan felelősségre vonta volna amiatt, hogy azok nem voltak hitelesek és valódiak. A[z EKB] az elbocsátásról szóló határozatában lényegében arra szorítkozott, hogy egy pénzügyi intézmény alkalmazottja által megvalósított, rendkívül súlyosnak tartott gondatlanságot szankcionált. E határozat tehát egyáltalán nem tartalmazza a felperes bűnösségének megállapítását a csalás bűncselekménye tekintetében, amely a bűnügyi nyomozás tárgyát képezte (lásd ebben az értelemben: EJEB, 1987. augusztus 25., Englert kontra Németország ítélet, CE:ECHR:1987:0825JUD001028283, 39. pont), és az adminisztrációt megillető azon jog keretébe illeszkedik, hogy egy fegyelmi vétséget önállóan minősíthet az ugyanazon tényállás miatti megállapított büntetőjogi büntetéshez képest.”

77 Mivel ez a két pont a vitatott elbocsátási határozat 29–32. pontja tartalmának szöveghű összefoglalását tartalmazza, ezekből nem állapítható meg a határozat elferdítése.

78 Ezekből a pontokból egyébiránt az következik, hogy a fellebbező állításával ellentétben az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák hitelessége nem volt az elbocsátásának lényeges feltétele, mivel az EKB az említett határozatot – amint arra a Törvényszék az említett 120. pontban rámutatott – nem a számlák hitelességének hiányára, hanem a fellebbező különösen súlyosnak ítélt gondatlanságára alapította.

79 Ezenkívül, noha a megtámadott ítélet 124. pontjában a Törvényszék azt állapította meg, hogy az, hogy az igazgatóság, miután tudomást szerzett az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákra vonatkozó vizsgálat intézkedés nélküli megszüntetéséről, megtagadta az eljárás újbóli megnyitását, elsősorban azon alapult, hogy az ügyészség megerősítette, hogy C. felzárkóztató tanár nem szerepel a hivatalos nyilvántartásban, és a számláin szereplő adószám valótlan, az ügyészség által 2019. április 30-án az EKB-nak címzett és 2019. május 15-én nyilvántartásba vett levélen alapuló megállapításból – amint az ugyanezen ítélet 24. pontjából kitűnik – nem tűnik ki, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette volna a tényeket vagy tévesen értelmezte volna a levelet.

80 Végezetül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ártatlanság vélelme az uniós jog olyan általános elvét képezi, amely a Charta 48. cikkének (1) bekezdésében szerepel. Ez az elv sérül, ha a vádlottra vonatkozó bírósági határozat vagy hivatalos nyilatkozat – jogerős elítélés hiányában – olyan egyértelmű nyilatkozatot tartalmaz, amely szerint az érintett személy elkövette a szóban forgó bűncselekményt. Ebben az összefüggésben – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 118. pontjában helyesen emlékeztetett – hangsúlyozni kell a hatóságok által használt kifejezések, valamint megfogalmazásuk konkrét körülményeinek, illetve a szóban forgó eljárás jellegének és körülményeinek fontosságát (2021. március 18-i Pometon kontra Bizottság ítélet, C-440/19 P, EU:C:2021:214, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 123. pontjában szintén rámutatott, az ártatlanság vélelmének célja többek között annak megakadályozása, hogy azokat a személyeket, akikkel szemben megszüntették az eljárást, a hatóságok úgy kezeljék, mintha ténylegesen bűnösök lennének a nekik felrótt jogsértésben (EJEB, 2018. június 28., G.I.E.M. S.R.L. és társai kontra Olaszország ítélet, CE:ECHR:2018:0628JUD000182806, 314. pont).

82 Végezetül az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az ártatlanság vélelme nem sérül automatikusan abban az esetben, ha valakit fegyelmi vétségben bűnösnek nyilvánítanak olyan tényállás alapján, amely egy korábbi, elítélést nem eredményező büntetőjogi vád tárgyát képezi. Amennyiben ugyanis nem állapítják meg az illető büntetőjogi felelősségét, a fegyelmi szervek függetlenül értékelhetik az eléjük terjesztett ügyek tényállását (EJEB, 2021. április 13., Istrate kontra Románia, CE:ECHR:2021:0413JUD004454613, 59. §).

83 Márpedig – amint azt a Törvényszék ezen ítélet 120. és 125. pontjában megállapította – a vitatott határozatokban foglaltak szerint a büntetőeljárás tárgyát képező csalás bűncselekménye tekintetében nem állapítottak meg bűnösséget, ezért a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor ezen ítélet 121. és 125. pontjában azt állapította meg, hogy a vitatott határozatok elfogadása nem sértette meg a fellebbezőnek az ártatlanság vélelméhez való jogát.

84 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvelése

85 Negyedik jogalapjával, amely a megtámadott ítélet 139–146. pontjára vonatkozik, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen utasította el az elsőfokú eljárásban előterjesztett negyedik, a személyzeti szabályzat 8.3.7. cikkének és a pártatlanság elvének megsértésére alapított jogalapot. Először is a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fegyelmi bizottság eljárása nem volt észszerűtlen vagy részrehajló, amikor ellenőrizte a fellebbező azon állítását, hogy általában készpénzben fizette ki a számláit, holott a Törvényszéknek azt kellett volna megvizsgálnia, hogy az előírt eljárás lehetővé tette-e a fegyelmi bizottság számára ennek ellenőrzését. Márpedig a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy nem tette lehetővé, mivel a fegyelmi bizottság által kapott megbízatás csak a fizikoterápiás számlákra és a gyógyszertári nyugtákra vonatkozott.

86 A fellebbező hozzáteszi, hogy a fegyelmi bizottság részrehajlónak mutatkozott, a személyi aktájából nem derülhetett ki semmilyen információ, és a Törvényszék által hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem támasztja alá a megállapításait. Végül a Törvényszék elferdítette az iratanyagban foglaltakat, minthogy az általa a megtámadott ítélet 141. pontjában említett azon tény, hogy a fellebbező korábbi jogi képviselője maga is kételkedett abban, hogy B. minden egyes kifizetése egy készpénzfelvételnek felelt meg, nem szerepelt a vitatott határozatokban, és ezzel a Törvényszék a fegyelmi bizottság helyébe lépett, mivel más okokra hivatkozott, mint amelyek alapján a fegyelmi bizottság döntött. Ebből az következik, hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákat az előírt lényeges eljárási szabályok megsértésével szerezték be, és azok jogellenes bizonyítékoknak minősülnek.

87 Az EKB azt állítja, hogy ez a jogalap nem megalapozott.

A Bíróság álláspontja

88 Negyedik jogalapjával a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy a fegyelmi bizottság által az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák bizonyítékként történő beszerzése érdekében lefolytatott eljárás jogellenes volt, és hogy ezeket a számlákat nem szabályszerűen szerezték meg, ami a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fellebbezési eljárásban elfogadhatónak minősül.

89 Mindazonáltal, amennyiben ezen érveléssel a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy ezt a jogi kérdést és az elé terjesztett jogalapot nem értékelte, úgy az említett érvelésnek nem adható hely.

90 A megtámadott ítélet 145. pontjából ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a Törvényszék szükségszerűen úgy ítélte meg, hogy a fegyelmi bizottság jogosult volt a személyi aktájába betekinteni és ezeket a vizsgálatokat a személyi akta tekintetében lefolytatni, valamint hogy az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlák beszerzése érdekében általa végzett eljárás jogszerű volt.

91 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék indokolása lehet hallgatólagos is, feltéve hogy lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy megismerjék érvelésük Törvényszék általi elutasításának okait, és elegendő információt nyújt a Bíróság számára a felülvizsgálat

elvégzéséhez, ami ebben az esetben fennáll (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i Ellinikos Chrysos kontra Bizottság ítélet, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 Másrészt a fellebbező állításával ellentétben ez az indokolás nem jelent téves jogalkalmazást.

93 Ugyanis, noha a fegyelmi bizottság megbízatása kétségtelenül a fizikoterápiás számlákra és a gyógyszertári nyugtákra vonatkozott, amint azt a fellebbező első fokon állította, a Törvényszék helyesen állapította meg különösen a megtámadott ítélet 136. és 145. pontjában, hogy a fegyelmi bizottság feladata a személyzeti szabályzat értelmében a tények lehető legpontosabb felkutatása és megállapítása, a tények valóságtartalmára vonatkozó véleménynyilvánítás, a tények súlyosságának értékelése, valamint esetleges szankció indítványozása. Márpedig e feladat teljesítéséhez az említett bizottságnak szüksége lehet a szóban forgó személy személyi aktájához való hozzáférésre.

94 Egyébiránt a Törvényszék azzal, hogy ilyen megállapításokat tett, a fellebbező állításával ellentétben egyáltalán nem lépett a fegyelmi bizottság helyébe.

95 Egyebekben úgy tűnik, hogy a fellebbező pusztán megismétli az általa a Törvényszék előtt előadott érveket, de nem fejti ki pontosan, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta tévesen a jogot, amikor ezeket az érveket elutasította, és így a tények és bizonyítékok Bíróság általi újbóli értékelését kívánja elérni, ami – amint az a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – nem tartozik a fellebbezési eljárásban – a tények és bizonyítékok elferdítésének esetétől eltekintve – a Bíróság hatáskörébe.

96 Végül, amennyiben a fellebbező az elferdítéssel kapcsolatos ilyen kifogásra hivatkozik, a jelen ítélet 73. pontjában említett ítélkezési gyakorlat követelményeivel ellentétben nem jelöli meg pontosan azokat az elemeket, amelyeket a Törvényszék szerinte elferdített, és *a fortiori* nem bizonyítja azokat az elemzési hibákat sem, amelyeket szerinte a Törvényszék elkövetett.

97 Ebből következően a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvelése

98 Ötödik jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította az elsőfokú eljárásban hatodikként előterjesztett, nyilvánvaló értékelési hibákra alapított jogalapot. Azonkívül, hogy a megtámadott ítélet 163. és 164. pontja a fellebbező harmadik jogalapjának alátámasztása érdekében hivatkozott okokból téves, a Törvényszék ezen ítélet 165., 166. és 173. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, mivel a fellebbező bizonyította, hogy az EKB számos bizonyítékot, többek között a felesége és lányai vallomásait, nem vett figyelembe. A fellebbező hozzáteszi, hogy az említett ítélet 160. pontjában foglaltakkal ellentétben a Törvényszék nem biztosította a Charta 47. cikkében biztosított bírósági felülvizsgálat hatékonyságát, mivel nem végezte el a tények valóságtartalmának és a bizonyítékok bizonyító erejének teljes körű felülvizsgálatát, nem vizsgálta meg azok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját, és nem végezte el az említett bizonyítékok alapos vizsgálatát.

99 Az EKB arra hivatkozik, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, illetve mindenképpen megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

100 Amint az a megtámadott ítéletnek a jelen fellebbezés keretében nem kifogásolt 158–162. pontjából kitűnik, a Törvényszék az elsőfokú eljárásban előterjesztett hatodik jogalapot úgy minősítette át, mint amely nem az EKB által a vitatott elbocsátási határozat indokolásában elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákon, hanem az ügy körülményeinek az EKB általi hiányos vizsgálatán, a bizonyítékok téves értékelésén és téves jogalkalmazáson alapul. A Törvényszék megítélése szerint ugyanis azért van ilyen átminősítésre szükség, mert a bírósági felülvizsgálat hatékonysága Charta 47. cikkében biztosított követelményének megfelelően – amint az a megtámadott ítélet 160. pontjából is kitűnik – a Törvényszék feladata többek között a tények valóságtartalmának teljes körű felülvizsgálata, a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségének, megbízhatóságának és koherenciájának vizsgálata, valamint a dokumentumok bizonyító erejére irányuló értékelés teljes körű felülvizsgálata és a bizonyítékok alapos vizsgálata.

101 E jogalap vizsgálata keretében a Törvényszék a megtámadott ítélet 163. és 164. pontjában elutasította a fellebbező arra vonatkozó kifogását, hogy az EKB nem vette figyelembe az iskolai felzárkóztatással kapcsolatos számlákkal összefüggő büntetőeljárások intézkedés nélküli megszüntetését, amely kifogás megegyezett az első fokon előterjesztett, megalapozatlannak ítélt harmadik és hetedik jogalappal. Ezen ítélet 165. és 166. pontjában a Törvényszék ismertette, hogy a fellebbező, noha azt állítja, hogy az EKB figyelmen kívül hagyta a fellebbező és családja nyilatkozatait annak megállapításakor, hogy C. felzárkóztató tanár számlái nem hitelesek és valódiak, csupán a közigazgatási eljárás során általa és házastársa által tett nyilatkozatok megismétlésére szorítkozott, és nem adott magyarázatot arra, hogy az EKB miért követett el értékelési hibát, amikor ezeket nem találta meggyőzőnek, és amikor azt állította, hogy a fellebbező nem szolgáltatott bizonyítékot az alátámasztásukra. Egyébiránt az említett ítélet 173. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbező hiába állítja azt, hogy az EKB figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy egyik gyermeke helyzete nem igényelte, hogy az órák megszervezéséhez ismerje C. elérhetőségi adatait.

102 Mindenekelőtt, amennyiben a fellebbező fellebbezésében a megtámadott ítélet 163. és 164. pontjának megtámadása érdekében a harmadik fellebbezési jogalap alátámasztására előadott érvelésre hivatkozik, ezt az érvelést a jelen ítélet 72–84. pontjában kifejtettekhez hasonló okokból el kell utasítani.

103 Ezenkívül, amennyiben a fellebbező a megtámadott ítélet 165., 166. és 173. pontját azzal az indokkal bírálja, hogy az EKB számos bizonyítékot, így az ő és családja vallomásait, nem vett figyelembe, meg kell állapítani, hogy a fellebbező által általánosságban hivatkozott ezen nyilatkozatokon kívül a fellebbező nem pontosítja, hogy milyen bizonyítékokat nyújtott be állítólag az EKB-hoz, illetve a Törvényszékhez, amelyeket ez utóbbi szerinte nem vett figyelembe. Ezenkívül úgy tűnik, hogy ezzel az érveléssel a fellebbező csupán a Törvényszék elé terjesztett érveket ismétli meg, és valójában azt kívánja elérni, hogy a Bíróság értékelje újra a tényeket és a bizonyítékokat, valamint az azoknak a Törvényszék által tulajdonított bizonyító erőt, ami az elferdítés esetét kivéve nem tartozik a Bíróság felülvizsgálata alá, amint az a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból is következik. Márpedig a fellebbező e jogalap keretében nem hivatkozik ilyen elferdítésre.

104 Végül, bár a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék nem végezte el a megtámadott ítélet 160. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően rá háruló teljes körű felülvizsgálatot, fellebbezésében csupán általános állítást tesz, nem fejti ki, hogy az ítélet mely pontjaira gondol, és e tekintetben jogi érvelésbe sem bocsátkozik. Márpedig a jelen ítélet

25. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben az érintett jogalap elfogadhatatlan. Ebből következően ezt az állítást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

105 E megállapításokra tekintettel az ötödik jogalapot el kell utasítani.

106 Mivel a fellebbezés egyik jogalapjának sem adható hely, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

107 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

108 A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül az EKB részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság DI-t kötelezi a saját költségein felül az Európai Központi Bank részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások